

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714214141
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6714214141.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: Ing. Mgr. Jaroslav Ďaďo, PhD., so sídlom kancelárie 29. augusta 31, Banská Bystrica, správca konkurznej podstaty úpadcu STANEX spol. s r.o. „v konkurze“, so sídlom Potravínárska 17, Rimavská Sobota, IČO: 31 627 595, proti žalovanému: E.. A. L., nar. XX.XX.XXXX, L. XX, Y. F., zast. JUDr. Jozef Veselý, advokát so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová 1, o zaplatenie 594 702,19 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 18. 09. 2017, č. k.: 14C/158/2014-168, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v prvom výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 594.671,99 EUR s príslušenstvom a vo štvrtom výroku, ktorým rozhodol o trovách konania, p o t v r d z u j e.
- II. Odvolanie žalovaného proti druhému výroku, ktorým súd konanie čiastočne zastavil a proti tretiemu výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, o d m i e t a.
- III. Rozsudok okresného súdu v piatom a šiestom výroku, ktorými rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdne poplatky, z r u š u j e .
- IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:
„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 594 671,99 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27.5.2013 až do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
Súd konanie čiastočne zastavuje ohľadne 9 % úroku z omeškania ročne zo sumy 29 998,41 € od 6.11.2010 do zaplatenia.
Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietla .
Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.
Žalovaný je povinný zaplatiť príslušnému subjektu súdny poplatok zo žaloby vo výške 33 193,50 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
Žalovaný je povinný zaplatiť príslušnému subjektu súdny poplatok z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo výške 33 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“
2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom doručeným na Okresný súd Veľký Krtíš dňa 7. 4. 2014 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi konkurzný spis úpadcu STANEX spol. s r.o., v konkurze, so sídlom Potravínárska 17, Rimavská Sobota, ako aj zostatok peňažnej hotovosti a ďalších hnutelných a nehnuteľných vecí, patriacich do konkurznej podstaty do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žiadal súd o vydanie predbežného opatrenia, ktorého účel je zabezpečenie vecí konkurzného spisu zn. 47K/205/2002 úpadcu STANEX spol. s r.o., nachádzajúceho sa v kancelárii žalovaného.

3. Tvrdil, že dňa 19.4.2013 Krajský súd v Banskej Bystrici vydal uznesenie vo veci 47K/205-2002-KI-1502, na základe ktorého zbavil JUDr. Jozefa Veselého funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu STANEX spol. s.r.o., v konkurze a ako nového správcu ustanovil žalobcu. JUDr. Veselému pôvodný správca úpadcu, JUDr. Ivan Bablena, žalovaný, neodovzdal doklady týkajúce sa predmetného konkurzného konania. Zároveň uznesením uložil povinnosť správcovi JUDr. Ivanovi Bablenovi riadne ho informovať o doterajšom priebehu konkurzného konania a dať mu k dispozícii všetky doklady do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2013 a vykonateľným sa stalo dňa 14.6.2013. Žalobca dňa 30.8.2013 písomne vyzval žalovaného, aby splnil povinnosť uloženú mu uznesením. Tiež ho opakovane telefonicky urgoval ohľadne odovzdania spisu, na čo mu bolo oznámené, že spis sa pripravuje na odovzdanie. Opatrením č. 1508 zo dňa 10.10.2013 Krajský súd vyzval žalobcu na podanie správy o stave konkurzného konania. Túto podal dňa 22.10.2013, pokračoval v telefonickom kontaktovaní žalovaného do kancelárie, kde mu bolo oznámené, že žalovaný je dlhodobo PN, preto mu nevedia povedať, kedy mu spis odovzdajú. Žiadal ich teda o preukázanie PN. Dňa 4.12.2013 mu bola do kancelárii doručená žiadosť o predĺženie lehoty na odovzdanie konkurznej agendy, datovaná 29.11.2013. Lehota, v ktorej mu žalovaný agendy odovzdá, v žiadosti uvedená nebola. Žalobca stále pokračoval v kontaktovaní kancelárie žalovaného ohľadne stavu konkurzného spisu vo vzťahu k jeho odovzdaniu. Tento mal byť už od decembra 2013 pripravený na odovzdanie. Do termínu podania žaloby sa tak nestalo. Navyše bol žalovaný na telefónnom čísle, z ktorého mu jeden raz volal od začiatku roka nedostupný. Pracovníčka kancelárie mu oznámila, že žalovaný trvá na osobnom odovzdaní konkurznej agendy. Vyššie uvedené oznámil Krajskému súdu, na čo ho tento opatrením zo dňa 17.3.2014 zaviazal, aby podal túto žalobu o vydanie veci.

4. Okresný súd poukázal aj na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 13.5.2014, č. k.: 15NcC/18/2014-13 vylúčil sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Zvolen. Následne vec postúpil z dôvodu miestnej nepríslušnosti Okresnému súdu Banská Bystrica podľa § 9 zákona č. 371/2004 Z. z. v spojení s § 104 písm. a) ods. 1 a 2 zákona 99/1963 Zb., nakoľko v danej veci je daná kauzálna príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica podľa § 9 ods. 2 písm. m) zákona č. 371/2004 Z. z.. Najvyšší súd Slovenskej republiky po predložení veci Okresným súdom Banská Bystrica uznesením zo dňa 16. 9. 2014, sp. zn. 5 Ndob/10/2014 rozhodol, že príslušným na prejednanie a rozhodnutie veci Okresný súd Zvolen. Následne okresný súd vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia a uznesením zo dňa 21. 4. 2015, č. k. 14 C/158/2014 - 86 konanie zastavil v časti o uloženie povinnosti vydať žalobcovi nehnuteľné veci a konkurzný spis úpadcu, zároveň pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 594.702,19 EUR s príslušenstvom.

5. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Tvrdil, že komplexnú konkurznú agendu, ktorú viedol ako správca úpadcov, a to konkrétne aj úpadcu Stanex spol. s.r.o. odovzdal. Niektoré veci aj iných úpadcov mu boli zobrať políciou a tam by sa mal nachádzať aj spis úpadcu Stanex spol. s.r.o.. K veci uviedol, že je pravda, že čo sa týka väčších súm, tieto investoval do CI holdingu z dôvodu zväčšenia majetku úpadcu a tým lepšieho uspokojenia a stalo sa to, že z tejto spoločnosti všetky sumy od správcov jednej noci zmizli. Vklad týchto peňazí zabezpečil zmenkami, avšak tieto zmenky sú momentálne nepoužiteľné, nakoľko CI Holding, a.s., je v konkurze a táto pohľadávka bola prihlásená do konkurzu aj priznaná správcom. Nevedel sa vyjadriť k otázke výberu finančnej hotovosti vo výške 150 015 €. Jednotlivé svoje kroky, čo sa týka CI Holdingu, s konkurzným súdom, lebo v tom čase to nebolo potrebné robiť. Spoločnosť CI Holding ho oslovila, či by nevložit finančné prostriedky, s čím súhlasil.

6. Po vykonanom dokazovaní súd jednotlivé dôkazy vyhodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach. Tvrdenia žalobcu považoval sa pravdivé a preukázané, keď tieto boli preukázané listinnými dôkazmi. Poukázal na § 8 ZKV, ktorým mal presne stanovené postavenie a súvisiace oprávnenia a povinnosti a z toho vyplývajúcu zodpovednosť. Pretože si svoje povinnosti ako správca konkurznej podstaty riadne neplnil, bol pozbavený súdom funkcie správcu podľa § 8 ods. 5 ZKV a do funkcie bol ustanovený nový správca, ktorému mal žalovaný vydať všetky doklady súvisiace s majetkom úpadcu. Podľa § 8 ods. 2 ZKV správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinnosti, ktoré mu ukladá zákon, alebo mu ich uloží súd. Zároveň poukázal aj na ustanovenie § 420 ods. 1 a 3 OZ, keď každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Súd poukázal na to, že v danom prípade mala byť škoda na úkor žalobcu spôsobená investovaním finančných prostriedkov do nebankovej spoločnosti, ako aj výberov finančných prostriedkov, ktoré neboli riadne zaúčtované a zdokladované, potom možné následky jeho konanie považovať za porušenie povinnosti správcu ako fyzickej osoby pri výkone jeho funkcie správcu konkurznej podstaty podľa § 8 ods. 2 ZKV v spojení s § 420 a nasledujúcich OZ.

7. Zdôraznil, že porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného je deklarované uznesením NS SR zo dňa 29.1.2013 sp. zn. 1Obo 7/2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie KS v Banskej Bystrici č. k.: 47K/205/2002-ŽE-1454 zo dňa 25.8.2011, ktorým bol žalovaný ako správca zbavený funkcie. Z predmetného uznesenia vyplýva, že aj keď podľa zákona o konkurze a vyrovnaní, použitie finančných prostriedkov úpadcu správcom konkurznej podstaty výslovne nepodlieha súhlasu konkurzného súdu, na čo v odvolaní poukázal odvolateľ, správca je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou aj pri nakladaní s finančnými prostriedkami úpadcu, získanými počas konkurzu, speňažením majetku, patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu, resp. inou činnosťou správcu, nakoľko tieto majú slúžiť na dosiahnutie cieľa konkurzu, ktorým je pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov úpadcu z jeho majetku. Vloženie značnej sumy finančných prostriedkov úpadcu do nebankovej spoločnosti (kde nepoužívajú takú úroveň ochrany na rozdiel od bánk) podľa názoru NS SR nemožno považovať za výkon funkcie správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou (§ 8 ods. 2 ZKV). V prípade posudzovania porušenia povinnosti správcom je bez relevancie, či zo strany správcu ide o porušenie úmyselné, alebo nedbanlivostné. V posudzovanom prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom KS, že správca konkurznej podstaty úpadcu JUDr. Ivan Bablena nepostupoval s odbornou starostlivosťou a zodpovedne, keď finančné prostriedky úpadcu nie nižšej sumy vložil do nebankovej spoločnosti, ktorá ich nevrátila na účet úpadcu. Súd tak isto videl porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného aj pri sume 29 998,20 €, pričom k tejto sume sa súd dopracoval tým spôsobom, že samotný žalovaný v súvahe pre daňový úrad, podanej ku dňu 31.12. vykázal zostatok pokladničnej hotovosti vo výške 26.512 €. K tejto sume súd prirátal sumu 3 500 €, ktorá pozostáva z osobného výberu žalovaného z účtu úpadcu dňa 19.10.2010 vo výške 3 000€ a dňa 30.11.2010 vo výške 500 €. spolu to je suma 30 012 €, od tejto sumy odrátal 13,80 €, čo boli preukázateľné výdavky v období od 1.1.2010 do 31.12.2012 v úhrnnej výške 13,80 €. Išlo o výdavky na poštovnom. Podľa názoru súdu žalovaný tak isto nekonal s odbornou starostlivosťou ani pri sume 29 998,20 €, nakoľko túto sumu mal pri vydaní vecí súvisiacich s úpadcom vydať. Žalobca toto však neurobil a nepreukázal, načo a kde sa tieto finančné prostriedky nachádzajú. Súd tak isto videl porušenie povinnosti žalovaného aj pri sume 150 015 €, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný túto sumu dňa 3.9.2009 vybral z účtu úpadcu a nezdokladoval, na čo táto suma bola použitá. Porušenie povinnosti žalovaného spočívalo aj v tom, že urobil dva prevody z bankového účtu úpadcu na bankový účet nebankovej spoločnosti C. I. Holding, a.s., so sídlom Poľná ulica, Bratislava a to dňa 14.2.2005 v sume 9 600 000 Sk a dňa 2.2.2007 v sume 3 500 000 Sk, čo dáva dokopy sumu 13 100 000 Sk, čo v eurách predstavuje sumu 434 840,34 €.

8. Vo vzťahu príčinnej súvislosti uviedol, že táto je zrejماً z toho, že žalovaný v rámci svojich povinností nekonal riadne a svedomito a ani s odbornou starostlivosťou, keď neoprávnene vložil jednak vklady do majetku investičnej spoločnosti, ktorá tieto finančné prostriedky nevrátila a jednak nezúčtoval riadnym spôsobom a nevydal správcovi finančné prostriedky tak, ako je to vyššie uvedené. Keby žalovaný nekonal vyššie uvedeným spôsobom, k vzniku škody by nebolo došlo a ako osoba zodpovedná za správu majetku úpadcu v konkurznom konaní, v rámci zákonom vymedzených povinností, mohol žalovaný predpokladať, že jeho neoprávneným konaním môže dôjsť k zníženiu majetku úpadcu, príp. k jeho strate, ku ktorej napokon aj došlo, čím úpadcovi vznikla škoda. Zároveň zdôraznil uznesenie NS SR, sp. zn.: 1Obo/100/2010 zo dňa 6.10.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.11.2010, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že suma určená na rozdelenie pre veriteľov je vo výške 594 672,20 €. Zároveň súd priznal úrok z omeškania s poukazom na uznesenia KS v Banskej Bystrici č. k. 47K 205/2002-KI-1502 zo dňa 19.4.2013, ktorá nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2013 a práve preukázateľne týmto uznesením bola uložená žalovanému povinnosť odovzdať mu všetky doklady do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Keďže predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2013, 15 dňová lehota uplynula dňa 26.5.2013.

9. Námietku, že škoda bola uplatnená v trestnom konaní, ktoré stále prebieha, súd neakceptoval, pričom dospel k záveru, že nebola preukázaná prekážka litispendencie.

10. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, zároveň uložil žalovanému zaplatiť súdne poplatky, keďže žalobca je od poplatku oslobodený.

11. Proti rozsudku sa odvolal žalovaný, tvrdil, že sú dôvody pre zrušenie rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Rozsudok Okresného súdu žiadal zrušiť a vec vrátiť na nové konanie aj ďalšie rozhodnutie.

12. Namietal prekážku litispendencie, uviedol, že na podnet úpadcu sa voči nemu viedlo trestné konanie pod sp. zn. ČVS: PPZ - 190/BPK - S - 2010, v rámci ktorého dňa 10. 5. 2012 za uvedeného úpadcu bola uplatnená náhrada škody. Následne bola podaná obžaloba na Okresný súd v Banskej Bystrici, kde sa proti nemu vedie trestné konanie pod sp. zn. 5 P 7/2013. Namietal, že hoci bola námietka prekážky litispendencie v tomto konaní vznesená, súd sa ňou nezaoberal. Námietka je dôvodná, pretože

návrh na priznanie náhrady škody bol v trestnom konaní uplatnený skôr, ako bolo začaté konanie občianskoprávne. Zároveň poukázal aj na § 164 CSP, podľa ktorého súd môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktoré môže mať rozhodný význam pre rozhodnutie súdu. Ak súd prvej inštancie konanie neprerušil, hoci sú vznesené závažné námietky súvisiace s možnou litispenciou, tak s ustanovením výšky náhrady škody v rámci trestného konania, z týchto dôvodov nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že na jeho námietky litispencie nemohol prihliadať, nakoľko túto skutočnosť ničím nepreukázal.

13. Poukázal na skutočnosť, že žalobca bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov, pričom uviedol, že správca konkurznej podstaty nie je oslobodený od platenia súdnych poplatkov, ktoré sú zdrojom štátneho rozpočtu v zmysle § 4 ods. 2 písm. o) zákona č. 71/1990 Zb. o súdnych poplatkoch.

14. Namietal, že rozsudok bol vydaný vecne a miestne nepríslušným súdom, pretože tento spor nepochybne súvisí s konkurzom vedeným na majetok úpadcu. Poukázal na § 372n O. s. p., podľa ktorého podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2005 mal byť príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici aj na konania v sporoch vyvolaných a súvisiacich s konkurzným aj vyrovnávacím konaním s výnimkou vyporiadania BSM. Napriek tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Ndob 10/2014 zo dňa 16. 9. 2014 rozhodol, že príslušný na prejednanie a rozhodnutie je Okresný súd Zvolen, s čím nemožno súhlasiť.

15. Namietal, že rozsudok bol vydaný zjavne predčasne a zakladá sa na "neprávnom právnom posúdení". Nie je jasné, z čoho daná suma 594.702,19 EUR pozostáva, akým spôsobom k nej žalobca došiel a s čím sa vlastne súd stotožnil, ak túto sumu akceptoval ako dôvodnú. Nie je zjavné, či je táto suma dôvodná aj s prihliadnutím na prebiehajúce konanie spoločnosti C.I. Holding, a. s., Bratislava, ako aj s prihliadnutím na prebiehajúce trestné konanie, ktorého predmetom nevyhnutne musí byť aj ustálenie výšky škody minimálne pre účely stíhatelnosti takéhoto konania, ako konania trestného.

16. Taktiež neboli preukázané základné predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody. Uviedol, že správca konkurznej podstaty vykonáva svoju činnosť na základe osobitného zákona a jeho činnosť nemôže byť posudzovaná ako podnikanie pre účely možnej aplikácie Obchodného zákonníka na takýto vzťah. Pokiaľ sa žalobca v konaní domáha zaplatenia žalovanej sumy proti žalovanému, ako bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, súd na tento druh zodpovednosti musí aplikovať podpornú úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku.

17. Podľa názoru žalovaného súd nesprávne zistil skutkový stav veci, čo sa týka porušenia právnej povinnosti, odvolával sa na uznesenie Najvyššieho súdu SR číslo 1 Obo 7/2011 zo dňa 29. 1. 2013 ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47K 2005/2002 - ŽE - 1454 zo dňa 25. 8. 2011, ktorým bol zbavený funkcie správca konkurznej podstaty. Podľa jeho názoru tvrdená protiprávnosť podľa § 8 ods. 2 ZKV predpokladá povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Hypotéza tejto normy je všeobecná a zároveň abstraktná a jej obsahové vymedzenie je možné len cez špeciálnu explicitne existujúcu zákonnú povinnosť. Musí ísť o povinnosť konkrétne existujúcu v špeciálnej norme zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá explicitne musí byť vo forme normatívneho príkazu alebo zákazu, ak by takýto v špeciálnom zákone o konkurze vyrovnaní neexistoval. Zákon o konkurze a vyrovnaní číslo 328/1991 Zb. takýto príkaz ani zákaz neobsahoval. Preto neporušil žiadnu právnu povinnosť ustanovenú mu všeobecným právnym predpisom. Zároveň poukázal na ďalšie rozsudky Najvyššieho súdu v trestných veciach, ktoré sa týkali správcov konkurzných podstat, kde súdy vyslovili, že zo strany správcov konkurznej podstaty nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Tdo 9/2016 zo dňa 18. 1. 2017, rozsudok Krajského súdu Nitra zo dňa 29. 3. 2017 sp. zn. 2 To 11/2017).

18. K vzniku škody uviedol, že súd rozhodnutie odôvodnil tým, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil, s čím nesúhlasil z dôvodu, že v danom prípade ešte k zníženiu majetku vôbec nedošlo, pretože táto suma, ktorá bola vložená do spoločnosti C.I. Holding, a. s., Bratislava doteraz vrátená nebola, bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania tohto úpadcu, táto pohľadávka bola zo strany správcu uznaná, teda považovaná za zistenú. Správca časť majetku speňažil, prebiehajú súdne konania na základe správcov iniciovaných žalôb o odporovateľnosť k niektorým právnym úkonom úpadcu a je predpoklad, že po úspešnosti týchto sporov dôjde k vráteniu majetku do konkurznej podstaty a následne k jeho speňaženiu a k zväčšeniu terajšieho majetku a uspokojeniu pohľadávok konkurzných veriteľov C.I. Holding, a. s., Bratislava. Teda suma vložená do tejto spoločnosti predtým bola v súvahe účtovaná ako finančný majetok a v súčasnosti musí byť evidovaná ako pohľadávka, teda z toho vyplýva, že k zmenšeniu majetku úpadcu ešte vôbec nedošlo, lebo aj finančný majetok ako aj pohľadávka tvoria súčasť majetku úpadcu. O škode bude možné hovoriť až vtedy, keď sa uskutoční konkurzné konanie C.I. Holding a dôjde k uspokojeniu pohľadávok veriteľov a ustáli sa, ktorý veriteľ v akom rozsahu bude, resp. nebude uspokojený.

19. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Rozsudok okresného súdu považoval za správny a žiadal ho potvrdiť.

20. K námietke prekážky litispendencie uviedol, že ju považuje za nedôvodnú, pretože litispendencia predpokladá, že si rovnaká osoba uplatňuje rovnaký nárok v obdobnom konaní, ktoré začalo na súde skôr. V danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky, pretože v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 5T/7/2013 na Okresnom súde Banská Bystrica a v ňom uplatnený nárok na škodu jednak uplatnila iná osoba (Ing. G. R.), ktorá tiež uplatňovala inú sumu. Po vyhlásení konkurzu štatutárny orgán úpadcu aktívnu legitimáciu na náhradu škody nemá, nakoľko tieto právomoci Zákon č. 328/1991 Zb. ZKV po vyhlásení konkurzu preniesol podľa § 14 ods. 1 písm. a), c) zo štatutárneho orgánu úpadcu (konateľa Ing. G. R.) na správcu konkurznej podstaty. Nárok uplatnený A. R. v trestnom konaní 5T/7/2013 nespĺňa tento predpoklad. Uplatňovať takýto nárok, či podávať žaloby môže uplatňovať za úpadcu len konkurzným súdom ustanovený správca. Ing. G. R., ktorý uplatnil tento nárok v trestnom konaní, nemôže byť poškodený, tým mohol byť iba správca konkurznej podstaty.

21. K námietke ohľadom oslobodenia od súdnych poplatkov sa nevyjadroval. Vo vzťahu k námietke nepríslušnosti vyslovil názor, že v prejednávanej veci bol Okresný súd Zvolen viazaný rozhodnutím Najvyššieho súdu zo dňa 16. 9. 2014 sp. zn. 5 Ndob10/2014. Vzhľadom na toto rozhodnutie Okresný súd Zvolen už nemohol postúpiť vec Krajskému súdu Banská Bystrica podľa § 372n O. s. p.

22. K námietkam ohľadom právneho posúdenia uviedol, že okresný súd vec posúdil správne. Majetková podstata úpadcu sa zmenšila minimálne o 594.671,99 EUR v dôsledku neodborného nakladania žalovaného s finančnými prostriedkami. Za zmenšenie majetku je podľa § 8 ods. 2 ZKV zodpovedný výlučne správca bez ohľadu na to, či sa jeho zodpovednosť posudzuje podľa Občianskeho zákonníka. V prípade, že bude v tejto veci rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci 14 C/158/2014 právoplatné a vykonateľné a žalovaný zaplatí dlžnú sumu, žalobca môže postúpiť pohľadávku z prihlášky pohľadávky prihlásenej do konkurzu C.I. Holding, a. s.. Z hľadiska hospodárnosti konkurzného konania sp. zn. 47K/205/2002 úpadcu STANEX s.r.o. „v konkurze“, ktorý sa vedie viac ako 10 rokov, je takýto postup v súlade s duchom ZKV, keďže by veritelia úpadcu boli aspoň čiastočne uspokojení. Ohľadne zjavnej predčasnosti rozsudku s týmto dôvodom žalovaného nesúhlasil. Oslobodenie v trestnom konaní ešte neznamena zjavnú predčasnosť. Z pohľadu práva konkurzného a občianskeho podľa jeho názoru ako žalobcu došlo k porušeniu povinnosti explicitne vyjadrenej v § 8 ods. 2 ZKV. Súd v konaní o náhradu škody nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia v inom - v trestnom - v konaní. Investovanie prostriedkov úpadcu žalovaným, správcom konkurznej podstaty, do obchodnej spoločnosti, je tak závažným porušením výkonu funkcie s odbornou starostlivosťou, že správca musel byť zbavený výkonu funkcie správcu, pričom aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 10. 2011, sp. zn. 4 Obo/86/2011 vyplýva, že postup žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty, ktorý vložil finančné prostriedky patriace do konkurznej podstaty subjektu, u ktorého nebola zabezpečená ich návratnosť, pričom takýmto postupom spôsobil aj prietahy v konkurznom konaní, možno považovať za dôvod pre zbavenie funkcie. Taktiež z tohto rozhodnutia vyplynulo, že ukladanie peňažných súm na účty v bankách je dovolenou praxou, pričom investovanie do súkromných spoločností je porušením povinnosti výkonu funkcie s odbornou starostlivosťou. Každý, kto poskytne peniaze podnikateľskému subjektu, musí predvídať možnosť, že dlžník neunesie podnikateľské riziko a nebude schopný nielen dosahovať zisk, ale ani plniť záväzky. Oslobodzujúce rozhodnutia správcov v trestnom konaní sú pre konajúci súd záväzné len v tom, že z hľadiska podmienok trestného práva nebol spáchaný trestný čin. Zároveň poukázal na to, že podaním zo dňa 8. apríla 2015 doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 8. apríla 2015 uplatnil v trestnom konaní sp. zn. 5T/7/2013 právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. na náhradu škody voči bývalému správcovi, kde uplatnil sumu 29 998,41 EUR s príslušenstvom a 594 672,20 s príslušenstvom.

23. Žalovaný v replike zotrval na svojich tvrdeniach.

24. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v prvom a štvrtom výroku, v druhom a treťom výroku odvolanie odmietol podľa § 386 písm. b) CSP, v piatom a šiestom výroku rozhodnutie zrušil podľa § 389 písm. d) CSP.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v prvom a štvrtom výroku vecne správne. Okresný súd vykonal riadne dokazovanie, relevantné dôkazy vyhodnotil jednotlivito ako aj vo vzájomných súvislostiach, na základe vykonaných dôkazov dospel k správne

skutkovému stavu, na ktorý správne aplikoval príslušné právne normy, ktoré sú pre rozhodnutie významné. Z rozhodnutia sú zjavné všetky úvahy, na základe ktorých súd dospel k svojim záverom, vyplývajú zo zisteného skutkového stavu, ktorého závery žalovaný nijako nenamietal.

27. Námitka litispendencie nie je dôvodná. Predovšetkým, súd prvej inštancie sa s ňou zaoberal v bode 54 svojho odôvodnenia. Jeho závery sú správne. Ani z odvolania žalovaného nevyplývalo, že by nejakým spôsobom preukázal svoje tvrdenie, pričom odvolací súd poukazuje na to, že zdôrazňovanie problémov v teoretickej rovine nemožno uvažovať sa argument, ktorý je prijateľný. Žalovaný zdôrazniť, že dňa 30. 5. 2012 za úpadcu bola uplatnená náhrada škody. Bližší dôkaz o tomto svojom tvrdení neposkytol v odvolaní ani počas konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca listom zo dňa 4. marca 2015, Doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 5. 3. 2015 upresnil žalovanú sumu, okresný súd považoval správne za zmenu návrhu, ktorou sa domáhal žalobca náhrady škody. Žalobca tak uplatnil žalovanú sumu 5. 3. 2015, hoci už návrhom zo dňa 7. 4. 2014 sa domáhal vydania zostatku peňažnej hotovosti a ďalších hnutelných a nehnuteľných vecí, pričom z podaného návrhu nebolo možné dedukovať, či ide o finančné sumy alebo peniaze v hotovosti. Žalobca uplatňoval náhradu škody v trestnom konaní podaním zo dňa 8. apríla 2015, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 8. 4. 2015, pričom uplatnil tú istú sumu, ako je v podaní adresovanom Okresnému súdu Zvolen. Žalobca v odvolaní na túto skutočnosť poukázal, žalobca nepreukázal, ako konštatuje okresný súd, že by predtým bola náhrada škody uplatnená v trestnom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na aplikovateľnú judikatúru 22/1979 (str. 192 ods. 1): riadne uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní (§ 43 ods. 2 a 3 tr. r.) je z hľadiska ustanovenia § 82 O. s. p. začatím konania a tvorí prekážku začatého konania, ak žaloba v občianskom súdnom konaní bola podaná až po tom, kedy už bol vykonaný návrh na prisúdenie náhrady škody v trestnom konaní. Prekážku litispendencie tvorí aj riadne uplatnenie náhrady škody v trestnom konaní, avšak iba vtedy, aj návrh v občianskom súdnom konaní bol podaný až potom, čo navrhovateľ uplatnil priznanie náhrady škody v trestnom konaní. Ak navrhovateľ uplatní priznanie náhrady škody v trestnom konaní až potom, čo tak urobil v občianskom súdnom konaní, na náhradu škody v trestnom konaní nie je možné priznať, hoci súd v trestnom konaní nevydáva rozhodnutie o zastavení konania v tejto časti. Odvolací súd poukazuje taktiež na to, že ak bol v adhéznom konaní uplatnený nárok na náhradu škody, o ktorom už prebieha skôr začaté občianske súdne konanie, nemožno občianske súdne konanie z tohto dôvodu zastaviť (Zborník IV strana 714).

28. Dôvodná je argumentácia žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu, keď poukázal na § 14 ods. 1 písm. a) a písm. c) ZKV, podľa ktorého „vyhlásenie konkurzu má tieto účinky: a) oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu. Právne úkony úpadcu týkajúce sa tohto majetku sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. Osoba, ktorá uzavrela s úpadcom zmluvu, môže od nej odstúpiť, ibaže v čase jej uzavretia vedela o vyhlásení konkurzu; c) súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty, alebo konania o nárokoch, ktoré majú byť uspokojené z tohto majetku, možno začať na návrh správcu alebo podaním návrhu proti správcovi; ak ide o pohľadávky, ktoré treba prihlásiť v konkurze (§ 20), môže byť konanie začaté v súlade s ustanoveniami § 23 a 24. Je správny záver žalobcu, že po vyhlásení konkurzu štatutárny orgán úpadcu aktívnu legitimáciu na náhradu škody nemá. Okresný súd v bode 41 odôvodnenia poukázal na aplikáciu tohto ustanovenia.

29. V tejto súvislosti nie je potrebné ani zaoberať sa s námitkami, že okresný súd v prípade, ak môže konanie prerušiť, nepreruší ho, je povinný rozhodnúť uznesením a uviesť v ňom, prečo konanie neprerušil. Odvolací súd dodáva, že zákon takúto možnosť súdu neukladá, ak v prípade fakultatívneho prerušenia dospel k záveru, že konanie nemieni prerušiť.

30. Námitka vo vzťahu k oslobodeniu správcu konkurznej podstaty z platenia súdnych poplatkov zo strany žalovaného je právne irelevantná, pretože účastníkom tohto vzťahu je len povinná osoba z platenia súdnych poplatkov a štát.

31. K námitke ohľadom nepríslušnosti súdu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že aj odvolací súd je viazaný rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uznesenia zo dňa 16. 9. 2014, sp. zn. 5 Ndob/10/2014, ktorým rozhodol, že príslušným na prejednanie rozhodnutie veci je Okresný súd Zvolen. Vo svojom odvolaní žalovaný vznáša námietku a nerešpektuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhodoval o príslušnosti po tom, čo mu práve z tohto dôvodu bola vec predložená a práve namietanou otázkou sa zaoberal a s konečnou platnosťou ju vyriešil. Odvolací súd preto ani túto námietku nemohol považovať za dôvodnú.

32. Preskúmaním a odvolací súd nedospel k záveru, že by bol rozsudok vydaný predčasne a že by sa nezakladal na správnom právnom posúdení, pretože v konaní mal okresný súd preukázané všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, s každým jednotlivým predpokladom sa dostatočne vysporiadal, vysvetlil ho. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty

zodpovedá za vzniknutú škodu porušením povinnosti v zmysle § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, keď pri výkone funkcie nepostupoval s odbornou starostlivosťou, preto zodpovedá za škodu vzniknutú porušením tejto povinnosti. Správne v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na závery uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2013, sp. zn. 1 Obo 7/2011 uvedené v bode 48 odôvodnenia. Odvolací súd ustanovenie § 8 ods. 2 ZKV nepovažuje sa abstraktnú právnu normu. Už z hľadiska zmyslu konkurzu ako takého je neprijateľné nakladať s majetkom úpadcu nedovoleným spôsobom, a to tak, že správca vloží finančné prostriedky úpadcu do nebankovej spoločnosti, kde rizikovosť návratnosti je až príliš vysoká, čo história dostatočne preukázala. Odvolací súd dodáva, že v týchto transakciách nemožno hovoriť o rozširovaní majetku úpadcu, čo tiež história preukázala.

33. Škoda bola nepochybne preukázaná konkrétnymi dôkazmi, z ktorých súd vychádzal. Nie je rozhodujúce, akým spôsobom skončí trestné konanie. V odvolaní žalovaný však nič nehovorí o výberoch na osobný účet, ktoré boli preukázané, a to nie v nezanedbateľnej sume. Aj v tomto smere možno dať za pravdu žalobcovi, keď jeho argumenty vo vyjadrení sú zmysluplné a logické. Je zjavné, že žalovaný svojím postupom sťažil priebeh konkurzu spoločnosti STANEX spol. s r. o., žalobca, ako správca konkurznej podstaty, nemá k dispozícii žalované finančné prostriedky, ktoré, nebyť protiprávneho konania žalovaného, by mal fakticky k dispozícii. Ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, bolo by vhodné preukázať nebankovku, do ktorej správcovia vložili finančné prostriedky úpadcov, a to, že sa peniaze skutočne zhodnotili a následne navrátili späť úpadcovi, prípadne aspoň vrátili bez zhodnotenia. Tvrdenie o ich návratnosti je len iluzórne. Poukaz žalovaného na to, že či ku škode došlo sa ukáže až po ukončení konkurzu

34. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že sa odvoláva proti celému rozsudku, teda aj proti druhému a tretiemu výroku. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak b) bolo podané neoprávnenou osobou. Osoba, ktorá je oprávnená podať odvolanie, je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd dospel k záveru, že ujma žalovanému týmito napadnutými výrokmi nevznikla, preto odvolanie žalovaného odmietol.

35. Pokiaľ ide o piaty a šiesty výrok, odvolací súd rozhodol podľa ustanovenie § 389 ods. 1 písm. d), podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali. Týmto výrokmi súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd uznesením zo dňa 7. 12. 2017, č. k. 14 C/158/2014 - 205 priznal žalovanému oslobodenie od súdneho poplatku zo žaloby v celom rozsahu. Uznesenie sa stalo právoplatné dňa 18. 12. 2017. Toto rozhodnutie bolo vydané až potom, ako okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdne poplatky.

36. Odvolací súd poukazuje na to, že postup okresného súdu nebol správny, ak v rozsudku rozhodoval o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Z ustanovenia § 357 CSP vyplýva, kedy je prípustné odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie. Medzi vymenovanými prípadmi nie je uznesenie, ktorým by súd uložil strane sporu povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Treba zdôrazniť, že tento taxatívny výpočet uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, sa vzťahuje len na uznesenie vydané podľa CSP, touto formou rozhodnutia sa však rozhoduje aj v iných konaniach podľa iných právnych predpisov, napr. podľa zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Aj v týchto prípadoch však zákon upravuje, kedy odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

37. Podľa § 14 ods. 1, 4 zákona č. 71/1992 Zb. (1) Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a). 4) V konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie.

38. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na zmenu právnej úpravy. Proti uzneseniu vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa iba v prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Takéto obmedzenie je umožnené zavedením nového inštitútu - sťažnosti (§ 239 a nasledujúce CSP), ktorá sa považuje za systémové opatrenie na odbremenenie odvolacích súdov. Sťažnosť sa totiž pripúšťa proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak bolo vydané súdnym úradníkom. Tzn., že pri taxatívnom výpočte v uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, musí byť splnená podmienka, že ide o uznesenie vydané sudcom (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkonová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1195 s.). Z tohto dôvodu ani sudca nemohol v rozsudku rozhodovať o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, preto bolo potrebné takéto rozhodnutie, ktoré má charakter uznesenia zrušiť, keďže nemalo byť ani vydané.

39. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto

mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).